

CAGLIERO 11

SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ
ZPRÁVY ZE SVĚTA

Č. 136 | DUBEN 2020

Drazí přátelé,

Radostné Velikonoce všem!

Když píšu tyto první řádky jako hlavní rádce pro misie, nemůžu nevzpomenout slova teologa 12. století, Johna ze Salisbury: „Jsme jako trpaslíci na ramenou obrů, takže můžeme vidět ... dále než oni; ne však kvůli ostrosti našeho zraku nebo síle našich těl, ale proto, že sedíme výš a jsme nahoře díky jejich velikosti.“ Proto s velkou vděčností vzpomínám na všechny své předchůdce: na dona **Guillermo Basañese** a jeho službu během posledních šesti let (2014–2020). Děkuji také bratru **Václavu Klementovi**, hlavnímu rádcovi pro misie (2009–2014), který měl před 11 lety nápad vydávat Cagliero 11 jako jednoduchý, avšak účinný nástroj pro misijní animaci. Děkuji všem členům týmu misijního odboru, na jejichž kompetenci, obětavost a spolupráci spoléhám, že mi pomohou podporovat misijního ducha a aktivitu v naší Společnosti (Stanovy čl. 138).

Volbu jsem neočekával. Ve skutečnosti, když jsem si začal uvědomovat, že by tato možnost mohla nastat, pokusil jsem se nominaci výslovně vyhnout. Mimo jiné proto, že naše „visitatorie“ má vážnou potřebu personálu. Musím však pokorně uznat, že „Duch Svatý skutečně funguje, jak chce, kdy chce a kde chce...“

Nyní zažíváme pandemii, s jakou jsme se nikdy předtím nesetkali. Tato lidská tragédie je výzvou k odvaze reflektovat a rozeznat, co nám Duch říká. Vrcholem tohoto šestiletého období bude jistě 150. výročí od první salesiánské misijní výpravy (1875–2025). Přeji si, aby měl každý z nás odvahu a otevřenost nechat Ducha svatého působit v našich srdcích tak, jak chce, kdy chce a kde chce, abychom měli odvahu a poslušnost opustit naše zóny pohodlí a jít závazně tam, kam nás pošle.

Don Alfred Maravilla SDB,
hlavní rádce pro misie

ROZHOVOR S P. ALFREDEM MARAVILLOU

Don Alfred Maravilla se tentokrát nevrátil do odboru salesiánských misí jako spolupracovník, ale jako hlavní rádce. Filipíнец s dlouholetou osobní zkušeností misionáře, až do nedávné doby představený funkční viceprezidentské provincie, otec Maravilla, s námi v tomto rozhovoru mluví o svých pocitech ohledně jeho nového ustanovení.

Jak se teď cítíte?

Lidé se mě ptají, jak se cítím jako nově zvolený hlavní rádce pro misie. Má odpověď zní: Snažil jsem se co nejvíce vy-

hnout této volbě. Po své službě v misijním odboru SDB jsem si představoval, že se navždy vrátím do PGS. Když jsem si v průběhu rozlišování volby začal uvědomovat, že se něco stane, výslovně jsem odmítl svou nominaci za hlavního rádce pro misie. Mimo jiné z důvodů, že naše viceprovincie vážně potřebuje spolupraty.

A co vaše viceprovincie blah. Filipa Rinaldiho – PNG a Šalamounovy ostrovy?

Právě jsme začali pokládat základy, strukturu a systémy pro naši novou provincii. S mým svolením však plány a vize naší viceprovincie vybledly, i spolu s mým přáním zůstat misionářem *ad vitam* v této části světa. Věřím v Ducha Svatého a on nás bude podporovat i v nejisté budoucnosti! Až dosud se stále snažím pochopit, jak by se tato šikmá linie mohla nakonec vyrovnat! To, co mi jeden student napsal, shrnuje mé pocity: „*Nemohu pochopit, proč Vás Pán musí od nás vzít!*“

Jak se díváte na nový úkol hlavního rádce pro misie?

Toto šestileté období (2020–2026) bude poznamenáno 150. výročí od první salesiánské misijní výpravy (1875). Mým přáním je, aby 1500 salesiánů v našem regionu mělo odvahu dovolit Duchu svatému pracovat v našich srdcích, jak bude chtít, kdy bude chtít a kde bude chtít, aby byli oživeni misijním nadšením dona Boska, měli odvahu vystoupit z komfortních zón a jít ven. Díky tomuto misijnímu duchu je charisma dona Boska hluboce zakořeněno. Je na čase, aby se každá provincie, bohatá nebo chudá na personál, aktivně účastnila na misijní činnosti naší Kongregace. Je ironií, že pouze taková misionářská velkorysost udrží naše provincie při životě tak, aby sloužily chudé a opomíjené mládeži v našich zemích.

■ Don Alfred Maravilla

JSTE ŠTASTNÍ VE SVÉM SRDCI? (MA SA ,LACH'OOOL)?

Od dne, kdy jsem se zúčastnil 141. salesiánské misijní výpravy, jsem v šuplíku svého stolu uchovával malý list papíru s jednoduchým projektem pro svůj život misionáře. Jeden z bodů říká: „Nechť misijní srdce Dona Boska je magnetem tvého života.“ Byla to jednoduchá rada, kterou bych chtěl sdílet s každým, kdo uvažuje o své misijní povolání. Více než devět let pracuji v Guatemale mezi domorodými mayskými Kečui v misijní farnosti s 250 000 obyvateli, roztroušenými ve více než 400 vesnicích.

Stručně řečeno, ve svém životě misionáře mezi Kečui jsem se naučil tři věci: **pozorovat, naslouchat a čekat. Misionář přichází jako host**, aby s nimi byl a sdílel s nimi život. Františkovi z Assisi je připisován tento krásný výraz: „Kázat evangelium za všech okolností a v případě potřeby používat slova.“ Kečuové jsou úžasní lidé, ale bohužel ve světě se o nich ví jen málo. Mají skvostný výraz, se kterým se zdraví. Když se kdekoli setkají, ptají se jeden druhého: „Jsi šťasten ve svém srdci? (Ma sa ,lach'ool)? Po několika letech misionářského života cítím,

že toto štěstí naplňuje i mé srdce a být misionářem je skvělý dar, který mi Bůh dal.

■ Vittorio Castagna, SDB,
italský misionář
v Guatemale, San Pedro
Carchá

**SVĚDEK
SALESIÁNSKÉ
MISIJNÍ SVATOSTI**
(P. Pierluigi Cameroni SDB,
generální postulátor pro
svatořečení)

Ctih. Dorothea De Chopitea (1816–1891), manželka a matka šesti dětí, byla první salesiánskou spolupracovnicí, jejíž blahřečení bylo zahájeno a jedním z mála lidí, které don Bosko dal titul „matka“. Byla opravdu matkou všech; vždy připravena zasáhnout tam, kde to bylo potřeba. Nejméně 31 děl vděčí za svou existenci díky její štědrosti. Její největší předností byla charita. Darovala celé své jmění, nikdo jiný v té době tak neučinil (v Barceloně). Ve svém měřítku hodnot kladla lásku k chudým na první místo: „*Chudý – to bude moje první myšlenka.*“